

TELEGRAFUL ROMÂN.

Apare Marția, Joia și Sâmbata.

ABONAMENTUL

Pentru Sibiu pe an 7 fl., 6 luni 3 fl. 50 cr., 3 luni 1 fl. 75 cr.
Pentru monarchie pe an 8 fl., 6 luni 4 fl., 3 luni 2 fl.
Pentru străinătate pe an 12 fl., 6 luni 6 fl., 3 luni 3 fl.

Pentru abonamente și inserțiuni a se adresa la
Administrațiunea tipografiei archidiecezane Sibiu, strada Măcelarilor 47
Correspondențele sînt a se adresa la:
Redacțiunea „Telegraful Român”, strada Măcelarilor Nr. 43.
Epistole nefrancate se refuză. — Articuli nepublicați nu se înapoiază.

INSERȚIUNILE

Pentru odată 7 cr., de două ori 12 cr., — de trei ori 15 cr. rîndul cu litere garmond — și timbru de 30 cr. pentru fiecare publicare.

Din cauza s. serbători de mîne Nrul următor va apăre Sâmbătă în 5 Februarie.

„Gesta Hungarorum“.

Sub titlul acesta aflăm un articol în „Timpul”. Este ziarul cel mai conciliant față cu lucrurile din Ungaria. Diplomația ungurească însă a dus-o de parte. Ea a știut lucra ca și România cu interese omogene să se înstrăineze de Ungaria și prin aceasta de Austro-Ungaria, bă ea a știut ca și nuanțele politice, care se arătau mai aplecate spre o apropiere politică de Austro-Ungaria, să vorbească în tonul articolului ce reproducem mai la vale.

Este trist când conducătorii sorților monarchiei răspândesc nemulțămirea cu atâta profuziune fără nici un motiv și numai în paguba monarchiei. Sau vor ei se ducă monarchia în brațele unei nouă nemulțămiri generale interne însoțită de vre o isolare nouă în cele esterne?

Am stărunit mult pentru întoarcerea dela cărare care, după modestele noastre păreri, nu duce la fericirea monarchiei austro-ungurești, înse vocea noastră și preste tot vocea românilor n'a fost băgată în seamă. Din contră am fost luați preste picior și acușați că gravităm în afară în aceleși momente, când fiii și frații noștri sângerău, făcând bravurile cele mai mari pe câmpurile de luptă pentru Austro-Ungaria. Cine știe ce va se dîcă ași vîrsa sângele, va ști și ce va se dîcă a desprețui acest sânge.

Pentruca se putem fi mai curînd și mai sigur apăsați, noi cei ce am fost tot-deauna cei mai buni patrioți, diplomația înțeleaptă a trebuit se înceapă hărțueala diplomatică și cu România. Campania diplomatică e lungă și încă nesfîrșită; dar a contribuit că și simpatiele căte le avî Austro-Ungaria în România s'au prefăcut în antipatii precum se poate vedea și din articolul următor:

„Vecinii noștri de soiu, dîce „Timpul”, maghiarii, au un proverb „kapkod mint a vizbe haló”, care fiind a lor, în a lor limbă se cuvîne să fie exprimat. Esprimat în românesce, el are înțelesul; dă cu mîinile de a orba în toate părțile, ca să apuce ce-o fi apucînd, întocmai ca cel ce e pe cale de a muri în apă. Maghiarii îl aplică la oamenii pripîți și în deosebi la aceia care, aflînduse în primejdie, își perd bunul cumpăt și măresc ei însuși primejdia, de care vor se scape. Noi, oameni de o fire mai răbdătoare și mai chipzuită, trebuie să-l aplicăm la politica ce urmează maghiarii față cu noi.

„Un popor pornit pe curba coboritoare a evoluțiunii sale firești, precum ar fi dîcînd fericitul Conta.

„Sosit cel din urmă în rîndul popoarelor ce-au nimicit cultura antică, el s'a înfipt în mijlocul unei rase străine de dînsul, dar tîner, cum era, incetul cu incetul a întemeiat un stat, Ungaria, o noțiune geografică foarte vagă, dar un adevăr netăgăduit. Venind aici, maghiarii au dat peste fărîmăturile popoarelor ce stăpîniseră odinioară pămîntul fiind dar atît prin număr cât și în virtutea apitudinilor lor mai primitive cei mai puternici, au fost veacuri întregi reprezentanți ai vieții politice dezvoltate pe bucata de pămînt ce au ocupat.

„Se vor implini însă în curînd o mie de ani decînd ei sunt stăpînii situației, dar în tot timpul acesta nu au produs nimic, prin nimic n'au contribuit la marea lucrare a înaintării popoarelor europene.

„La început, veacuri întregi ei trăiesc din prada ce-o fac prin țerile vecine, sînt, ca toți cei năvăliți în Europa un element destructor.

„În urmă, primind, pe cît puteau, firea noastră par a se constitui în element de ordine, însă străini în mijlocul nostru, ei rîmîn chiar în virtutea legilor firești un element disolvant, și, cînd pentru înțaiia oară, li se dă o misiune europeană, ei nu-o înțeleg.

„Un român, Ioan Corvin, se pune în fruntea popoarelor din regat, cînd e vorba să se pună stavilă înaintării osmanilor. Maghiarii îi taie pe fiul acestuia român, pe Vladislau, anume pentru că era român și atît în virtutea faptelor sevrîșite de părintele său, cît și în urma sorții tragice a fratelui său, se uică Mateiu Corvin în scaun, pentruca să creeze cea mai strălucită epocă în istoria Ungariei, singura cu care se mîndrească maghiarii.

„Ce miserie trebuie să fi fost în Ungaria înainte de Mateiu și după dînsul, asta o vedem din proverbul „meghalt Mátyás, oda van az igazság” (a murit Mateiu, a perit dreptatea). Un singur român a stat pe tronul Ungariei și acela e chiar și pentru maghiari însă și personificarea dreptății.

„Și pentrucă maghiarii nu aveau în ei însuși ceea ce închiagă oamenii în state, simțimentul dreptății adevă al ordinei, murind Mateiu, n'a perit numai dreptatea, ci dîmpreună cu ea și Ungaria.

„Sute de ani statul întemeiat de dînsii a remas întreg: în dîna însă, cînd s'a apropiat cea dîntăiu primejdie mare, el s'a surpat.

„Nu s'a surpat însă Moldava cea mică, nici Muntenia cea slabă. Vecini le am fost turcilor și deschise ne erau hotarele, dar Pașa turcilor n'a stăpî-

uit nici la Tergoviște nici în Iași ca în inima Ungariei de parte spre apus nici gîmie mohamedană n'a stat pe pămînt românesc ca la Buda. Ne am luptat și cu brațul și cu mintea și cu inima răbdătoare și am dus o, noi singuri știm cum, până în dîna de astăzi. Eară maghiarii netrebnci s'au dovedit și se luptau în unire cu Turcii contra Habsburgilor pe cînd aceștia atunci reprezentanți ai societății europene, ridicau osti din apus, ca să elibereze Ungaria. Noi am fost sentinela europeană, noi am implinit față cu Turcii misiunea pe care față cu Maurii a implinit o Carol Martel: noi prin Corvini, prin Mircea și Vlad Tepeș, prin Stetan și Mihaiu, cînd prin arma purtată de un braț hotărît, cînd prin mintea deșteptată a boerimii noastre. Și departe ar fi înaintat Turcii, dacă noi n'am fi știut să ne păstrăm poziția în dosul lor în tot timpul până cand Habsburgii n'au putut să-i înfrîngă la Zenta.

„Ear după ce-au trecut primejdiile mari, maghiarii își reincep lucrarea de element destructor.

„Eliberînd Ungaria, Habsburgii se pun să restabilească ordinea socială, temelia dezvoltării pacifice și iau drept devisa principiul lui Matei Corvin: „*Justitia regnorum fundamentum*”; dar ei se află față în față cu maghiarii, cari nu suportă dreptatea și fac meru revoluțiuni, sub Rakoczy, sub Tököly, și Barcsây, sub Veselényi și Kossuth, vrăjmașul neîmpecat al regelui încoronat și idolul lor de astăzi.

„Acum 20 — 30 de ani Europa cuprînsă întreaga de o pornire revoluționară, începe să aibă simpatii pentru acest popor ale cărui tradiții toate sunt revoluționare, și-l socotește vrednic a implini misiunea timpului modern, capabil să poarte cultura în Orient, și fiind că-l socotesce, îl ridică, îl susține și face stăpîn pe destinele unei întregi împărății.

„Dar numai prin popoare europene se pot implini misiuni europene, și dacă nici Maurii, nici Turcii, două popoare atît de fruntașe, nau putut să ia parte la lucrarea noastră comună, maghiarii, care n'au nici măcar vîloarea de a și fi păstrat individualitatea, vor rîmîne, întocmai ca evreii, un element străin și disolvant.

„Șapte-spre-dece ani s'au implinit decînd ei se resfață la putere: ce a eșit din munca acestor ani?!

„Au sguduit împărăția din temelile ei, au slăbit simțimentul dinastic ce una popoarele la o pacinică lucrare s'au ruinat popoarele din Ungaria, sau ruinat chiar ei însuși și numai ca să le ruineze și pe aceste.

„A împedeca dezvoltarea firească a popoarelor din Ungaria, aceasta a fost singura idee care i-a condus; nu s'a luat în timpul acesta o singură mî-

FOIȚA.

Cristian Waldo

sau

CĂILE NOROCULUI.

Roman de George Sand.

(Tradus de E. B.)

(Urmare 12).

— Domnule Cristian Goeffle, dîse ea privindul cu atenție încă o dată, e de mîiune cum sameni unchiului Dtale.

— Mi s'a spus aceasta adese-ori domnișoară; se pare o asemănare frapantă.

— Eu nu l'am vîdît bine și pot și dîce că față nu-iam vîdît-o mai de loc; dară accentul său pronunția sa... sînt absolut a le Dtale!

— Eu am cređut că glasul meu e ceva mai tîner! replică Cristiano care se nizuise în Stolborg ași face glasul că se poate de bătrîn.

— Da, fără îndoială, dîse ținera copilă, diferența în vîrstă se vede, deși eu pot dîce că unchiul Dtale are organ foarte frumos. Cu toate aceste el nu este bătrîn așa-i? El nu mi s'a părut nici de cum așa bătrîn, precum 'l face lumea.

El are ochi minunați și aproape statura Dtale.

— Aproape statura mea, dîse Cristiano, aruncînd fără voe o privire asupra costumului doctoru-

lui în drepturi, și întrebîndu-se dacă oare Margareta își bate joc de el s'au îl întreabă serios.

El se hotărî a grăbi explicația.

— Unchiul meu și eu, mai avem o asemănare, dîse el, adevă; interesul foarte viu pentru o persoană din cunoștința Dtale, și devotamentul de care sîntem animați pentru dînsa.

— A! a! dîse ținera copilă earăși înroșind însă cu o sinceritate ce risipi bănuelile lui Cristiano; eu vîd că domnul unchiu al Dtale este un guraliv, și că țî-a spus de visita mea din astă-sară.

— Eu nu știu dacă i-ai încredințat vr'un secret, ce te ar putea face să înroșești.

— El țî-a spus... și a spus... Dta ai fost acolo de bună samă în vr'o odaie sau cabinet din apropiere? Ai auđit toate?

— Ei bine, da, răspuse Cristiano, vîdînd că încrederea vine mai repede dacă el profitează de ideea ce i se prezentă așa fără voie, eu eram în odaia de durmit, ocupat a rîndui hărțile unchiului meu, fără știrea sa și fără voea mea eu am auđit toate.

— Foarte frumos! dîse Margareta ceva confuză și totuși indestulită în fundul inimei fără ca să-și poată da despre această samă; în loc de un confident vîd că am doi.

— Confidențele Dtale au fost acele a unui ânger în aparență; însă eu încep a crede că ele au fost acele a unui demon!

— Îți mulțămesc de opinia cea bună ce o ai despre mine! fi-mi va permis a ști pe ce motiv o fondezi?

— Pe o disimulație ce nu mi-o pot explica. Dta ai descris pe baronul Olaus ca pe un monstru în privința fizică și morală...

— Pardon, domnule, Dta ai priceput rău. Eu l'am descris neplăcut, groaznic, eu n'am dîs că el este urît.

— Și totuși Dta ai putea-o dîce, căci el este ca se vorbim sincer, o uriciune completă.

— Judecînd după fisionomia sa dură și rece, da însă toată lumea este de acord, cînd dîce, că el are trăsături frumoase.

— Oamenii din țeara aceasta au o manieră particulară de a vedea! În sfîrșit să nu ne disputăm de gusturi! Eu am altă vedere. Eu îl aflui urît și strîmb, însă de un aspect comic și blînd...

— Dta glumești, domnule Cristian Goeffle, sau avem de a face cu un quiproquo. Doamne eartă-mă, doară nu vorbești de persoana care se află în fața noastră! Ar fi cu puțință să cređi că acesta este baronul de Waldemora?

— Nu trebuie să cred că acela este baronul, care vorbește de Dta ca de mireasa sa și pe care Dta însuși îl numești amantul Dtale? Margareta începă a ride.

— O! în adevăr esclamă ea dacă ai putut crede că eu tratez pe baronul Olaus cu familiaritatea.

sură mai însemnată, nu s'a croit o singură lege care să nu fi avut în vedere acest scop distructiv.

„Și mai ales în protiva noastră se îndreptează mânia lor.

„Mai ales decât cu resboiul oriental și cu și se lătesce tot mai tare convingerea, că le lipsese maghiarilor aptitudinea, ce s'a presupus la dășii. În viața intelectuală nu produc aproape nimic deosebit, în viața politică sunt răi gospodari, ear în afară nu pot să înțeleagă simțementul comun al nostru. Nu sunt pe din destul europeni, pentru ca să poată mistui cultura europeană și nu au nici o relație cu popoarele din Orient. Și acest popor ... își mistue toate puterile spre a împedea în dezvoltarea lor alte popoare mai trainice decât dănsul.

Spre noi încep dar a se îndrepta ochii tuturor, spre poporul român, a cărui inimă este aici dar ală cărui membri să întind departe în țările vecine, un popor de șeci milioane de suflete, cel mai mare în orient, legat prin sânge de apus și prin religie de orient, poporul, care din ceea ce fusese acum câte-va decenii a ajuns a fi cel mai înaintat dintre popoarele din Orient, un neam de oameni hotărâți la luptă, statornici în lucrarea lor și răbdători, când e vorba de răbdare, și viclean, când e vorba de greutate, pe care nu le poate învinge cu puterea, dar mai pe sus de toate oameni iubitori de ordine, pe acest popor lumea voește să-l cunoască și în Germania, și în Italia, și în Anglita, ba chiar și în Franța.

„Decând o simt aceasta maghiarii, pripiți din fire, și au perdit cu desevărșire sărita și apucă orbis ori și ce mijloc cele cade la îndemână spre a-i opri în dezvoltarea lor pe românii din țările supuse Coroanei sântului Ștefan.

„Drept preteșt iau o idee, pe care chiar ei o propagă: tendența ce ar fi având românii de a se uni într'un singur stat.

„Nu este însă nici în România, nici în Ardeal un singur om politic, care se propage aceasta tendență, nu este el un singur partid, fie el ori și cât de neînsemnat, care se fi luat aceasta idee drept punct de plecare pentru combinațiuni politice. Și acela care er îndrăsnî se o facă ar fi un vrăjmaș al intereselor poporului român și ar fi în România desaprobat chiar mai mult decât în Ungaria, căci mișcările violente a fost și sunt contra firii poporului român. Sântem împinși spre dezvoltare, voim să dăm și noi rata noastră în viața intelectuală a Europei: atât e tot; și aceasta pornire e atât de puternică, încât cu toată apăsarea politică și socială a maghiarilor, românii din Ungaria înaintează, le curg lacrimi de sânge, fac într'un an pasul, pe care sub un regim ca cel provisor l'ar fi făcut într'o și, dar el rabdă și înaintează.

„Dar și răbdarea și are hotarele ei.

„O dovadă, că așa împărțiți cum sântem în mai multe state ne putem desvolta, este împregiurarea că renașterea noastră națională a pornit din Ardeal și că ea este unul dintre efectele binefăcătoare ale inriuririi Habsburgilor spre Orient. Și câtă vreme această dezvoltare va fi cu putință, idea unei independente române nu va putea să prinză rădăcini în Ardeal. În proporțiile însă în care românii din Ardeal vor fi jicniți în dezvoltarea lor, în aceleași proporții va crește și numărul celor ce vor dice: Ori perim ori ne unim. Și dacă maghiarii vor urma tot ca până acum, încurând va trebui să se producă

în mijlocul poporului român un curent, pe care oamenii nostri politici, mai chipzuiti decât cei maghiarii, vor încerca să-l stăpânească, dar nu'l vor mai putea.

„Eată dar cestiunea formulată: prin măsurile lor nesocotite maghiarii ațifă spiritele și întărită un popor de șeci milioane și-l face din ceea ce este și a fost totdeauna un element plecat spre mișcări violente, care sânt impropria intereselor noastre, ale Ungariei și ale Europei.

„De aceea mai curând ori mai târziu cestiunea română va trebui să devie o cestiune europeană, căci este un interes european, singurul, care poate să umple prăpastia produsă de misiunea osmanilor între apus și răsărit, să nu fie jignit în dezvoltarea lui firească.

„Câtă vreme să putea crede, că românii urmăresc scopuri potitice în Ardeal, maghiarii putea să pară ca fiind în dreptul lor de apărare. Din și în și însă tot mai mult se invederează, că nu pentru tendențele lor politice, ci pentru avântul, cu care au pornit spre dezvoltare, sânt persecutați românii din Ardeal.

„Un act în aparență neînsemnat ne poate servi drept o nouă și puternică dovadă despre aceasta. Il publicăm aici din cuvânt în cuvânt:

Domniei sale domnului
Carol Davila,

general, șef al serviciului militar sanitar în București.

Cu ocașiunea adunării generale a asociațiunii transilvane pentru literatura română și cultura poporului român, ținută la Sibiu în August 1881, Prea Onorat Dta ai binevoit a Te insinua ca membru ordinar al acestei asociațiuni.

În conformitate cu § 5 al statutelor asociațiunii alegerea membrilor, cari nu sânt sudii austriaci, trebuie supusă aprobării guvernului țării, ceea ce s'a și făcut cu datul de 14 Septembrie a. c. — Înaltul nostru minister de interne însă prin hotărîrea sa cu data 13 Noemvrie Nr. 61.649, 1882 a aflat de bine a nu întârii alegerea d tale de membru al asociațiunii. Astfel cu deosebită părere de rău, ne vedem în pozițiunea neplăcută, de a nu te putea privi de membru al asociațiunii transilvane.

Aducânduți aceasta la cunoștință, ne permitem tot de odată a te înștiința, că în semn de recunoștință pentru interesul ce ai dovedit pentru progresarea asociațiunii noastre comitetul a dispus a și se trâmte organul ei „Transilvania“ și pe viitor.

Cu aceste te asigurăm despre deosebita stimă ce și o păstrăm.

Din ședința comitetului asociațiunii transilvane pentru literatura română și cultura poporului român, ținuta la Sibiu în 22 Decemvrie 1882.

Iacob Bologa

Dr. D. P. Barceanu.

v. preș.

secretariu.

„Cine este omul, pe care ministru de interne al Ungariei il socotește atât de primejdios?

„Generalul Carol Davila, un francez venit odinioară trimis de guvernul său în misiune, însă nu misiune politică, astă-și român și cu dreptul și cu inima, unul din cei mai de frunte oameni ai țării, însă om fără trecut politic. Multe a făcut acest Davila, atât de primejdios, decând se află în țeară și multe face și astăzi, numai politică nu. A organizat serviciul sanitar al țării, a inițiat școala de medicină și pe cea de veterinărie, a lucrat ca efor al spi-

talilor, este membru în consiliul superior de instrucție, vicepreședinte al societății pentru învățătura poporului român, părinte al copiilor orfane dela „Asil“, multe este numai om politic nu.

„Cu toate aceste guvenul maghiar, care și va fi luat informațiunile mai nainte de a fi hotărât, il socotește drept un om primejdios.

„Da, fără îndoială, căci maghiarii consideră „literatura română și cultura poporului român“ drept o primejdie; nu e vorba de tendențe politice, ci de avântul, de dezvoltarea, pe care voia să-l sprijinească omul lucrării pacinice.

„Și dacă simt maghiarii, trebuie să o simțim și noi și trebuie să ne dăm silința de a face, ca toată Europa să o simță: trei milioane de români, cei mai credincioși supuși ai Dinastiei de Habsburg, sânt cuionați, pentru-că vor să se desvolte, să easă din ticăloșia, în care eau ținut maghiarii pânăcum, dar nu fi mai pot ține.

„Și și cu și ne vin plângeri dela frații noștri și și cu și sosesc oameni, care și au luat lumea în cap; țara e plină de emigrați; un ferment de neliniște s'a ivit de mult în mijlocul nostru și crește în proporții grabnice: și tot nouă ni se aruncă imputarea, că propagăm idei primejdioase și nutrim tendențe revoluționare!?

„Se tem maghiarii de consecuențele culturii poporului român, și cuprinși cum sânt de spaimă ne împing a căuta ca premisă, ca condiție sine qua non a culturii noastre ceea ce nu trebuie să dorim decât ca consecuență a ei. Aceasta e primejdia, care rezultă pentru noi din politica maghiară, o primejdie, pe care trebuie să o avem în vedere, mai ales astăzi, când pacea europeană e amenințată și ntna lăurul țării se pregătesc reforme premature.“

Revista politică.

Sibiu, în 31 Ianuarie

Istoriile cele multe despre lupi sânt cunoscute publicului. Mai cunoscute sânt istoriile despre lupi acelora ce le-au simțit „bunul“, perșend vite, care erau mai bune în jug, sau să hrănească familii serace cu lapte, sau să ferească pe contribuabili de esecutori. Cugetam că „istoriile“ aceste au străbătut până la „părînții“ patriei, cari fac legi pentru alții și și se bat (duelează) îndată ce unuia i se pare că s'a strimbat celalalt cătră dănsul. Am cugetat, pentru-că am audiat că au luat la desbatere un proiect de lege privitoriu la vânat: Pe cât am putut ajunge la cunoștința legii fearele selbatice nu vor perde mult din privilegiile lor. Toată dobânda după lege va fi că comunele având dreptul de a da vânatul în arândă vor mai căpăta un picuruș de venit.

În nru trecut eram suprinși de boala ce se încuibase între diplomați. Ce prin farmec s'au făcut ear sănătoși și Sâmbătă s'au într'unit țoți în adoua conferență în care „Office Reuter“ spune că România și Serbia sânt admise a participa la conferență însă numai cu vot consultativ. Ne mirăm că în aceeași și dela London s'au telegrafat în două feluri și adecă cum se vede mai sus și cum se vede în telegrama diarului „D. Ztg.“ (veți Sciri telegrafice.) în sers opus telegramei dela „office Reuter“. Se așteptăm dar lămurirea afacerii. Protestul anunțat de telegraf că dela București s'a dat reprezentantului României instrucțiune se protesteze contra concludului confe-

aceasta amicabile, trebuie să mă fii de foarte mincinoasă și de foarte inconsecventă dară har domnului eu nu sânt nici una nici alta. Persoana, care eu o numesc din glumă amant, este doctorul în sciințe Stangstadius, despre care nu să poate să nu fi audiat dela unchiul Dtale.

— Doctorul Stangstadius? răspunse Cristiano, ușorat de o mare neplăcere. Ei bine, eu mărturisesc că nu l cunosc, nici după nume. Eu sosesc din țeri indepărtate, unde am trăit până acuma.

Dar, replică Margareta, apoi imi esplic cum de nu cunosci pe eruditul mineralog aici de față. El este, precum l'ai judecat foarte bine, un om escelent, une ori prea violent, însă fără răutate. Eu pot dice că el este naiv ca un copil și că are și dăile, când crede serios în pasiunea mea pentru el, și se încearcă a-mi scoate pasiunea aceasta din cap, și cându mi că un om ca dănsul aparține universului și nu se poate consacra unei femei.

Eu cunosc pe bunul acesta om de mult, de când a venit în castelul unde locuiam eu, spre a face studii în pământurile noastre. El a remas acolo vre-o câteva săptămâni și de atunci l'au autorizat mătușa mea a mă cerceta, de câte-ori are vre-o afacere în părțile noastre. El este unicul bărbat cunoscut, care l'am aflat aici, căci am să-ți mai spun că baronul Olaus i-a încredințat lucrări la moșiile sale; dară euzăresc pe mătușa mea dănsa mă caută și are să mă înfrunte, ai se veți!

— Voesci să nu te vadă? Ascundete între zid și trofea aceasta de vânat.

— Ar trebui să se ascundă și Potin dară nu putem îndupleca pe dl Stangstadius să nu ne trudeze. Of! mătușa-mea mă va chinui să joc cu baronul; eu însă mă obstinez a fi schioapă, deși abia simt scrinteala,

— Sperez, că nu esci de loc șchioapă?

— Ba totuși. Eu am avut norocirea a cădea chiar acuma pe scară, fiind ea de față. Am și avut, din norocire, ceva durere la încheetura piciorului, și am făcut nu prea rău, grimase, spre a proba că nu sânt în stare a deschide nobilul joc cu domnul casei. Mătușa mea a trebuit să mă înlocuească și eată de ce sânt eu aici; însă aceasta a trecut, eată-o că vine!

Contesa era o muere mică și groasă, rumenă, vicioie, resolută, abea de trei-deci și cinci de ani, foarte cochetă, dară mai puțin prin galanterie decât prin spirit intrigant. Ea era una din căciulele cele mai înflăcărâte ale Svediei, adecă ea lucra pentru Rusia în contra Francei, a cărei partizani să numiau „pălării“, și pentru nobilime și clerul luteran în contra regatului, care și căuta naturalmente spriginul său în celelalte clase ale statului în cetățeni și în țerani.

Ea a fost odată frumoasă și era și acuma; ea făcea prin spiritul și vaza sa cuceriri: dară firea ei, când iute când domoală, displică lui Cristiano.

Dela privirea cea dintăiu el observă în fința ei o publicitate și o obstinație ce păreau rău augur pentru viitorul Margaretei.

— Ei bine, dișe ea cătră Margareta cu ton ascuțit și scurt, ce faci Dta aici, lângă soba asta. ca și când ai fi înghețată? Vino, am să-ți spuie ceva.

— Da, mătușe răspunse vicleana Margareta, făcându-se ca și când i-ar cădea greu a să scula; în adevăr că sufer mult de piciorul acesta! Nepuțând juca mi s'a făcut frig în salonul cel mare.

— Dară cu cine conversezi aci? o întrebă contesa privind spre Cristiano, care se apropiase de dl Stangstadius.

— Cu nepotul amicului Dtale, a dlui Goeffe, care tocmai mi s'a prezentat prin dl Stangstadius. Se și-l recomand mătușe?

Cristiano, care nu asculta nici decât la vorbele eruditului, pricepă foarte bine răspunsul Margaretei, și hotărât a risca tot pentru a prelungi raportul său cu nepoata, el salută însuși pe mătușa așa de grațios și cu respect, încât aceasta fū atinsă de esteriorul său favorabil. Trebuie să spunem stimabilului cetitor, că contesa avea mare trebuință de dl Goeffe; de aceea ea primî pe Cristiano, deși el n'avea nume nobil, așa bine, ca și când ar aparține neia din familiile cele mai mari ale țerei.

(Va urma)

renței ne face să credem în telegrama dela „office Reuter“ însă și în afaceri politice credința este insuficientă. Demințirile încă joacă un rol care nu merită a fi cu totul desconsiderat.

Aceasta o ținem pentru că nu mai departe de cât alaltăieri „P. L.“ era foarte indignat pe cabinetul din Londra, și vârsânduși necasul pe acesta lăsa se tranșară și necasul asupra admiterii României la conferință cu vot decisiv. Articolul l-am fi reproduș astăzi, dacă împregiurări neatânătoare de noi nu se puneau în celea reproducerei. De altă parte în același timp când se tânguia „P. L.“, diarele mari primesc dela Londra din cercuri oficioase scirea că conferința va prelungi mandatul comisiunii europene. În privința pretenșiunilor României în ceea ce s'atinge de comisiunea mixtă, Englitera ce e drept, a acceptat propunerea Barrère, România însă se opune pretenșiunilor austro-ungare; Austro-Ungaria nu se poate considera de stat țermurean, are însă interese importante pe Dunăre. însă și interesele Engliterii sunt importante acolo și dacă se va lua în considerațiune tonagiul și sumele de bani pentru susținerea comisiunii. Englitera întrece cu cele 498.994 tone și 57.005 tone și 3400 punți st. din 1881. Cu toate aceste Englitera nu cere a fi alături cu celelalte state țermurene în comisiunea micștă. Dacă nu se vor pute complana pretenșiunile opuse ale Austro-Ungariei și României, va fi mai înțelepțesce a lăsa la o parte cu totul propunerea unei comisiuni mixte ale cărei funcțiuni le vor pute îndeplini tot așa de bine funcționarii comisiunii europene. Prin aceasta s'ar delătura remonștrările României. Cât pentru pretenșiunile Rusiei privifoare la gure Chilei, bărbății de stat ai Engliterii sunt de părere că Rusia numai în canalul Oceacov este liberă a dispune, căci, numai acela se află pe teritoriul ei.

Diarele fraeeze în mare parte, putem țice în cea mai mare parte, sunt cuprinse de o indignațiune amară de zelul miserabil ce va juca Francia la conferința din Londra. Ele desaproabă pe Barrère, despre care susțin a fi primit sub firma sa *avant proiectul* austro-unguresc, fără de al cunoasce și acest Barrère este la conferință, unde are se repesente pe Francia, care nare guvern și care ađi nu poate da instrucțiuni reprezentanților sei.

Principele Napoleon este eliberat. El se afla în locul de cură *Autenil*, când avocatul seu Lachaud i a adus scirea imbucurătoare. Oamenii poliției însă nu au voit a elibera fără de a avè ordin dela superiorii lor. Lachaud s'a dus și în scurt timp s'a întors cu un comisar polițian, care i a immanuat documentul de eliberare țicend; „Alteță imperială, sântenți liber“! Principele a mulțamit, a eșit din locul de cură și la poartă, unde erau amicii și partizanii lui cu trăsuri. s'a suit călare pe calul ce îl ținea gata un servitor și a galopat la locuința sa.

Dela Berlin se scrie că acolo conferința dunăreană nu se consideră decât de o oglindă destinată a descoperi tendențele puterilor pentru o grupare nouă.

Cestiunea Evreilor în casa deputaților Ungariei.

(Urmare.*)

Ivan Simonyi declară a se fi ocupat în mod practic cu cestiunea evreilor. (Ilaritate mare.) El se presentă casei totdeodată ca duplu evreu de onoare, căci a fost de două ori cumétrul unui evreu (Ilaritate viuă.)

Vorbitorul polemizează în contra atacurilor ridicate în casa deputaților asupra mișcării antisemitice. Mocsáry și ministrul președinte vorbiră de reacțiune și netoleranță, Irány de preocupări, de pasiuni oarbe și de alte lucruri și mai grozave.

Presa care în 99% se află în mâna evreilor, acompaniază astfel de expresiuni. Vorbitorul nu e idealist ca Irányi. Acesta de ani încoace propune câte și mai câte, fără ca vre-una din propunerile sale să fie primite. Aceasta însă nu scoate din lînisce pe Irányi. Vorbitorul face politică practică. Între vorbitoriu și Irányi mai esistă și altă deosebire el (vorbitoriu) e căsătorit, Irány însă nu; Irány prin urmare nici n'are copii pe cât scie vorbitoriu. (Ilaritate viuă.) Vorbitorul însă are 6 copii, între aceștia 4 feciori. Ce se facă din ei? Profesori, amploiați? (Emerich Szalay: Șachter! Ilaritate.) S'au proprietari mari? Nici una nici alta nu se plătăsce. Ar fi cu totul altceva dacă fii săi ar fi evrei. Ei ar eređi spiritul industrial al evreilor, evreii i-ar conduce, dela servițiul militar ar fi eliberați.

Acum întreb pe deputații Irányi și Jokai — esclamă vorbitorul: — Sânt eu de vină, că nu sânt evreu? (Ilaritate viuă.) Sânt de vină copii mei că sânt botezați? Unde a remas aici egala îndreptățire?

Creștinul nu poate ajunge la nimic; profesorul nu și poate agonisi capital; meseriașul nu poate deveni fabricant; plugarul nu poate ajunge magnat. Unde sânt ađi familiile creștine din Budapesta, a căror număr era odinioară mare? Degetele dela o mână sânt ađi de ajuns, spre ale numera. Se înmulțesc de altă parte concetățenii nostri evrei, cari se ocupă cu usura; acestia devin bogăți și puternici. După unele deslușiri în privința presei revine vorbitorul la legea despre impatriare, asupra căreia a scris anii trecuți, deși fără folos, de oare ce presa evreească, care se ocupa pe atuncea cu jidana slabă de constituție, Sarah Bernhardt a trecut cu tăcere peste cele scrise.

Vorbitoriu revine asupra mișcărilor din Pojou și arată, că guvernul în estrema sa precauțiune a pășit cu mesuri preventive, pe când nu se ivise nici o urmă de neliniște. Totul îl putem critica, numai pe evrei nu. În comitatul viselburgic s'a făcut colectă pentru înființarea unei foi antisemitice. Abia ađi ministrul de interne despre întâmplarea aceasta, și banii adunați fură confiscați, ear pretorele competent primă însărcinarea contra colectanților.

Guvernul a suspendat libertatea presei cu privire la afacerea Tisza Eszlar. Colportagiul fu interđis în întreaga țeară, căci evreii se temeau ca nu cumva pe calea aceasta să se răspândească și pamflete antisemitice. De atunci nu se răspândește în țeară nici Shakespeare, nici Petőfi, nici Kossuth și nici Schiller, căci nu o sufer jidanii.

Ministrul președinte luptă pe partea jidovilor cu toate, că el însuși e un antisemit clandestin (Ilaritate frenetică.)

El vecsează pe antisemiți și îi lasă astfel să treacă prin proba de foc. Prin aceasta folosesc Coloman Tisza mai mult antisemiților și el (vorbitoriu) îi exprimă pentru aceasta supusa sa devoțiune. (Mare ilaritate.)

Evreii sânt preste tot locul favorizați, creștinii însă persecutați. Unul, care închină pentru Istoczy, se aduse înaintea poliției, ar fi închinat însă respectivul în sântatea lui Wahrman, nu i s'ar fi întâmplat nimic. (Ilaritate.) Sistemul acesta: a favorisa pe jidovi, îl numesce vorbitorul o tactică greșită, împertinentă, din care trag pagubă numai cetățenii creștini.

Președintele admoniează pe vorbitoriu, a nu se folosi de espresii neparlamentare. (Aprobare.)

Ivan Simonyi asigură că el s'a ținut totdeuna de acei vorbitori, cari observă cuviința parlamentară și are a mulțami numai cestiunei evreilor, dacă i se dă ađi onoarea, de care colegul său Csanady se împărtășesce de atâte ori. (Mure ilaritate.) Întors spre Otto Herman, care țisese, că conducătorii antisemiților de regulă se ascund, adauge vorbitoriu: nu se cere mare curagiu a te presenta la cravalul poșonian, un craval atât de nevinovat, încât nu i s'a întâmplat nici unuia dintre jidani ceva. El însuși n'a fost de față, ce e drept, căci n'a voit se culeagă invective din partea evreilor. Otto Hermann le-a vorbit la toți din inimă: el a spus, ce sânt. (Strigări în dreapta: ce? ce?)

La întrebarea aceasta rămâne vorbitoriu cu respunsul dator. Jidanul e mai cuminte ca noi continuă vorbitoriu, el a presimțit, că majoritatea se va rescula asupra domniei sale și de aceea s'a pregătit de timpuriu. Pe toți câți îl apară ađi îi privesce de fiitorii săi sclavi și abuzează cu amicalitatea lor.

Vorbitoriu declară că se apropie de sfârșitul vorbirei sale. (Aprobare viuă.)

El provoacă țeara a folosi oara a 11-a spre salvarea sa țicend: noi sântem partida progresistă (ilaritate), noi voim se conducem națiunea în adever în pământul promis, noi luptăm pentru emancipațiunea creștinilor de sub domnia evreilor.

Vorbitoriu provoacă pe deputați a ceti mână foile jidane și vor afla că despre vorbirea sa sau nu se va face nici o amintire, sau că o vor batjocori și opugna. Aceasta va fi pentru vorbitor dovadă, că are drept.

Vorbitoriu primesce propunerea de conclud a lui Istoczy și Verhovay.

Ministrul președinte Coloman Tisza! Onorată casa! (Strigări: Se ađim! Mână!)

N'am de cuget, a ține vorbire, e posibil chiar, că nu numai acum, dar nici chiar mai târđiu se nu eau cuvântul în cestiunea aceasta. Deși dnul dep. (Ivan Simonyi) crede, că tăcerea asupra unui lucru are pentru autorul acelui lucru dovada cea mai bună, că are drept, eu totuși cred, că noi vom da în fond respunsul cel mai potrivit la vorbirea dnului deputat dacă o vom trece cu tăcerea. (Aprobare viuă.)

Cu toate acestea se mi se permită unele observări. Cea dintăiu observare e: dacă la o colectă se promite pe față, că numele acelora, cari vor contribui pentru respectivul scop, nu se va publica e invederat că scopul acesta nu poate fi de

natură a fi admis prin lege. (Aprobare.) Contribuțiilor nu li se promite de regulă, că vor fi ținuți în secret, din contră li se publică numele și li se cuitează contribuiriile. (Așa e!)

Observarea a doua îmi e: Ce am de a face, dacă dl deputat se ține de o atare personalitate însemnată, încât, deși eu, Otto Hermann și Ludovic Mocsáry, am vorbit numai în general, astfel nu numai nu despre densusul, dar nici chiar despre Pojon, a avut simțemântul, că aceasta nu se poate referi decât la mult însemnata s'a persoană. (Ilaritate mare.) Neg, că ași fi făcut vre-o alusuine la persoana sa. (Aprobare.)

Observarea a treia și cea din urmă îmi e: D. deputat a țis, că eu ași fi antisemit. (Se ađim!) Asigur pe dl deputat, la cas dacă îi face vre-o plăcere: dacă sânt eu antisemit din motivul, că m'am nizuit prin toate mijloacele cari mi-au stat la dispozițiune, a împedeca înflăcărarea urei contra raselor și a confesiunilor și degenerarea acestor-a în escedări și prade, apoi voiu rămâne în sensul acesta și pe viitoriu un antisemit, (ilaritate aprobare viuă) și îl asigur, că dacă va voi să se propage în direcțiunea aceasta vederile sale, îl voiu sprigină. Dacă mijloacele de ađi nu vor ajunge, voiu esopera dela legislativă și alte mijloace mai cu efect. Înflăcărarea urei de rase și de confesiuni nu o voiu permite-o până când voiu ocupa acest fotoiu.

Otto Hermann: Mă rog de cuvânt în cestiune personală. (Se ađim!) Și eu constat, și provoc spre scopul acesta pe întreaga casă a fi martoră că în vorbirea mea n'am făcut amintire nici de un loc și nici de o persoană. (Așa e!) Dacă d. deputat referă unele lucruri la sine, nu mă împoartă (Aprobare.)

Ivan Simony (arătând o epistolă): Mi o ai scris o în epistola aceasta. (Sgomot.)

Otto Hermann: N'am voie a mă ocupa cu astfel de lucruri de nimica. (Mișcare.) D. deputat s'a provocat la aceea ce s'a întâmplat în casa deputaților și eu am respuns. (Aprobare sgomotoasă.) Dacă d. deputat vorbesce despre demagogi aristocratici și se escusă însuși contra acusei pentru demagogie, îl întreb, de unde e informat despre casurile din incidentul cărora se vede îndemnat a vorbi despre demagogie,

Ivan Simony: Ca și dta o am cetit în foile jidane.

Otto Herman: Că ași fi ajuns prin demagogie la acest loc? D. deputat a fost membru al dietei trecute și ar trebui prin urmare se scie că sau cerut ca se fiu estradat și că dieta s'a și învoit a me estrada, că m'am înfățisat înaintea judecătoriu-lui luând asupra-mi toată responsabilitatea și că și în alte casuri nu m'am substras dela responsabilitate. (Așa e!) Acum vęd că d. deputat la începutul și sfârșitul vorbirei sale se ocupă cu Otto Hermann că și-a inbuibat vorbirea cu Ludovic Kossuth și cu alte multe lucruri. Aceasta me indeamnă se declar, că eu nu primesc nici un fel de solidaritate cu d. deputat, nici din punctul de vedere al partidei independente nici al liberalismului. (Aprobare viuă îndelungată și aplause.)

Ministrul președinte Coloman Tisza: Ca să se inchee odată desbaterea aceasta (Aprobare viuă) ași ruga Onorată casă ca se se țină mână la 11 oare o ședință (Sgomot. Strigări: Ađi după ameađi mână!) Nam nimic în contră ca să se țină ađi după ameađi ședință, aceasta pentru mine ar fi foarte plăcută, sciu însă, că unii din deputații, cari nu pot lipsi de aici sânt împedecați după ameađi; de aceea am cugetat la mână. (Aprobare în dreapta.)

Geza Polonyi: Nici eu n'am nimic în contra de a se ține mână ședință, ași dori însă se observ, că la cas, când nu s'ar termina mână desbaterea, să se continue luni, ca să nu ocure în fie care Sâmbătă o desbatere jidovească.

Coloman Thaly: După ce ne aflăm la mijlocul acestei odioase desbateri propun a se continua ađi după ameađi la 5 oare ședință. (Sgomot. Strigări: Ađi! Mână!)

I. Kallay: se alătură la propunerea lui Thaly cu motivarea, că mână au celelalte confesiuni serbătore.

Se votează și se decide a se continua desbaterea mână la 11 oare a. m.

Corespondențe particulare

ale „Telegrafului Roman“.

Mehadia, în Februarie. (Urmare și fine.) Se vedem dar ce țice această lege:

În §. 3. a acelui articol se țice: Comunitățile de avere din confiniul militar, pot dispune liber de averea lor imobilă. În §. 5: „Dacă majoritatea membrilor de ambe secsele îndreptățiti (membrii câștigă dreptul de vot în etate de 18 ani) cer disolvarea legământului comuniunei, comuniunea se

poate disoalve. În acest cas se împarte averea mobilă și imobilă între membrii familiei cari trăiesc în, și afară din casă, și între toți cari sunt îndreptățiți la parte, chiar și de ar fi eșit din comuniunea familială, însă nesatisfăcuți. Srpe întregire vine §. 6, carele hotărăse „împărțirea are să se întempe după numărul membrilor familiei de ambe secsele. Această hotărare a legii deși în pasagiul 3. al acestui §. se dice că: documentele despre împărțirea efepuită pe calea păcei între membri, au putere obligatoare, de loc după pertractarea și subscrierea lor înaintea preturei, — totuși au dat și dau privilegiu unor urmări triste cari se nasc dintr'ensa; ba adese ori ea nasce rezultate cari sânt în contradicere cu rațiunea.

Spre întărirea acestei aserțiuni servească numai doue exemple: unul unde tata este cap al comuniunii de împărțit; și alta unde împărțirea se întempe între frați.

În casul prim, capul familiei d. e. Dumitru Lup afară de soție are încă trei feciori, Petru, Pavel și Teodor și doue fete; fetele căsătorindu-se mai de timpuriu și au luat partea, și la împărțire n'au nici o pretensiune. — Feciorii încă fiind deja de mult căsătoriți, Petru are 5, Pavel 3, și Teodor 2 copii. Avera are a se împărți deci între părinți, feciori și între membrii familiilor lor.

Aci este de a se însemna că împărțirea se face numai la cererea membrilor preste voința capului familiei, cari în înțelesul §-ului 5, au drept a o cere.

Se vedem acum că din averea, carea d. e. este de prețul următoriu: Casa 200—400 fl., loc de casă și curte 300—400 □ stângini, și cel mult din 10—12 juguri de pământ, — câtă parte se vine membrilor singuratici descendenți din comuniunea familială? Spița I - a tata ca cap de familie cu soția 2 suflete. Spița a II - a feciorul capului familiei, Pavel cu soția și cu 5 copii 7 „ Spița a III - a feciorul Petru cu soția și cu 3 copii 5 „ Spița a IV - a Teodor, cu soția, 2 copii 4 „ Suma 18 suflete.

După care în înțelesul legii cade pe I - a spița 2/18, pe a II - a 7/18, pe a III - a 5/18 și pe a IV - a spița 4/18 parte.

În urma acestora, abstrăgând dela aceea că între părțile fraților — căroră chiar și după urmarea naturală a legăturii frățesci li se cuvine parte egală — se vede o diferență foarte esențială, — părinții beștrâni și debili, de multe ori necapabili de lucru, prin urmare avisați la ajutorul fiilor lor, în locul recompensei de recunoștință pentru crescerea lor, sunt lipsiți de 16/18 — prin urmare mai de toată averea; și partea lor accidentală de 2/18 se poate dice egal cu „sapa de lemn“ sau traista și băta de cumva moartea nu se va îndura mai de timpuriu de ei.

Se ne întorcem dela acest tablou și se vedem al doilea cas, care în esență foarte puțin divergiază de cel dintâiu.

În cazul al doilea, în familia comună sânt doi frați, averea deci compete lor. Fratele mai beștrân căsătorindu-se mai de timpuriu are 6 copii adecă o familie de 8 suflete; fratele mai tinăr căsătorindu-se mai târziu are numai 2 copii adecă o familie de 4 suflete, prin urmare, conform înțelesului legii din avere, $\frac{2}{3}$ părți compete fratelui mai beștrân, și $\frac{1}{3}$ parte celui mai tinăr; din aceeași avere părintească în carea ei sau născut și au crescut la olaltă ca frați.

Oare nu e firească neîndestulirea și invidia născută între acești doi frați din această împărțire?

Și oare putem-ne opinti cătuși de puțin la punctul că în loc de iubire frățescă se incubă mânia și dorul de răsbunare în inima aceluia frate, care au căpătat din averea familiară numai pe jumătate ca celalalt? și această diferență numai din acest motiv, că el căsătorindu-se mai târziu, are o familie numai de 4 membri?

Mulți privesc împărțirea după suflete de dreaptă și salutară, fiindcă la mai multe guri, mai multe trebuesc, ceea ce nu se poate nega dacă luăm lucrul din acest punct de vedere, carele la prima vedere se pare just, însă numai la prima vedere; căci practica de toate țilele câștigată din aplicarea acestei legi, dovedesce cu totul contrarul.

Nenumerate exemple asemenea acestor enarate, se pot vedea, unde din incidentul împărțirii averii comune s'au născut toate neîndestulirile cari trag după sine miseria părinților, invidia fraților; și cu just cuvânt putem dice ca nici nu se poate altcum după rațiunea timpului de aci! Căci ce vină are un frate, dacă căsătorindu-se ceva mai târziu de cât celalalt, în timpul împărțirii are mai puțin copii? Esperiența ne arată că timpul schimbă toate: așa preste 2—3 ani, poate muri familia fratelui beștrân să se reducă numai la 2—3 membrii, și a celui tinăr se crească la 7—8 membrii! Unde este aci balanțul de dreptate?! Ce se întrevină dar spre îndestulirea și liniscirea spiritelor escitate din incidentul enarat? Soartea s'au duchol sânt carele se planteze dragostea părintească, fiiască și frățescă în inimile membrilor familiilor „comuniale“ ca se îndestuleze pe fie-care și săi învețe la:

„Sine lege fidei et rectum color“.

Eată dar pentru ce am dis că această lege este atât de imperfectă pentru popor, eată urmările aplicărilor ei, pe cari însuși legislatorii ei se pare că le cunosc, căci după cum se dice, s'au făcut pași pentru modificarea ei, și se așteaptă rezultat favoritor.

Bine! foarte bine ar fi ca cei de sus să privească cu ochii la evenimentele ce se petrec în popor și după cum toate instituțiunile din patrie sânt salutare și mulțămitoare pentru întreaga populațiunea statului, așa se îngrijească și de partea cea imperfectă a legii pentru de a o modifica spre îndestulirea și fericirea poporului.

I. B. Chimușiu.

Sciri telegrafice.

London, 10 Februarie. După „Office Reuter“; conferența a hotărât în ședința de astăzi admiterea României și Serbiei la conferență însă numai cu vot, consultativ fără de a avea drept la votare ca puterile cele mari. Cestiunea celor două comisiuni încă n'avenit pe tapet. Conferența a hotărât a ține în secret desbaterile. — Ședința cea mai de aproape va fi Marți Se așteaptă ca lucrările să se sfârșească cât mai îngrabă.

London, 19 Februarie (tel. diar „D. Ztg.“) Admiterea României la conferență și încă cu vot decideriu trecea de lucru hotărât, după cum sânt asigurat din isvor bine informat, încă înainte de deșe țile. Decisiunea conferenței în privința aceasta va avea numai caracter formal. Din contră se vede că în desbaterile prealabile încă nu s'au unit puterile în privința admiterii Serbiei și Bulgariei și hotărârea în privința aceasta se va aduce numai în conferență.

București, 11 Februarie. Guvernul a dat reprezententului său instrucțiuni a protesta contra hotărârii conferenței dinărene în puterea cărei România participă numai cu vot consultativ.

București, 11 Februarie. În ședința de astăzi a camerei d. Sturdza ministrul de externe a comunicat camerei că România a este admisă a participa la lucrările conferenței însă numai cu vot consultativ. Ministrul a dis: Guvernul a dat prin telegraf instrucțiuni principelui Ghica

a protesta solemn contra concludului și a' declara, ca România concludul care se vor aduce fără de participarea ei în cestiunea aceasta, de care puterea aceasta este interesată, și în care este așa de aproape atinsa suveranitatea și independența ei, nu le va recuoască putere obligătoare. Împărțirea aceasta a fost primită de cameră cu aplause unanime. Fostul ministru de externe Ionescu — aci conducător al opozițiunei — a declarat: că atât camera, cât și țeara nu poate decât se aprobeze atitudinea cea deamă, corectă și patriotică, urmată de guvern cu ocaziunea aceasta. Oratorul asigură, că guvernul poate conta pe spriginul unanim al camerei și al țerei și a terminat cu următoarele cuvinte: *Europa va vedea pe toți Românii uniți în pretensiunea dreptului lor legat de libera navigațiune pe Dunăre* (Aplause unanime.)

Varietăți.

* Escelenția Sa Părintele Archiepiscop și Metropolitan Miron Romanul a sosit eri la 2 oare p. m. acasă din călătoria făcută la Budapesta în afacerea fundațiunei Gozdu.

* (Personalii.) Superintendentul ev. aug. dl Dr. G. D. Deutsch a plecat Sâmbătă seara la Budapesta.

* (Bal.) Sâmbătă seara în 5/17 Februarie va avea loc în sala redutei dela „împăratul romanilor“ balul Tipografilor, a cărui venit curat va încurge în fondul filantropic cu destinațiunea de a veni într'ajutoriu tipografilor invaliți. Cercetarea acestui bal este așa dară: împreunarea plăcutului cu ceea ce e folositoriu.

* (La darea de seamă) din Nr. trecut al „Tel. Român“, despre rezultatul ce l a avut petrecerea pompierilor din Săliște, se mai adaug ca contribuitorii marinoși în favoarea fondului încurajatoriu și sprijinitor a tot ce e bun și frumos, prestatul domn Gregoriu Matheiu cu 5 fl. și dl profesor seminarial Dr. Nicolae Maier cu 3 fl., căroră societatea de pompieri și Sălișteni le aduce cele mai adânci mulțămite.

Săliște în 51 Ianuarie 1883.

Nicolae Borza
preș. comit. arangiator.

Loterie.

Sâmbătă 10 Februarie n. 1883.

Temeșvar:	45	51	36	65	13
Viena:	87	24	45	54	12

Bursa de Viena și Pesta.

Din 10 Februarie n. 1883.

	Viena	B-pesta
Renta de aur ung. de 6%	118.50	118.50
Renta de aur ung. de 4%	86.65	86.60
R. nta ung. de hârtie	85.45	85.35
Împrumutul drumurilor de fer ung.	134.50	134.75
I emisiune de oblig. de stat dela drumul de fer orient. ung.	89.40	89.25
II emisiune de oblig. de stat dela drumul de fer orient. ung.	110.—	109.50
Oblig. de stat dela 1876 de ale drumului de fer orient. ung.	94.10	93.75
Obligațiuni ung. de rescumpărarea pământului.	98.—	98.75
Obligațiuni ung. cu clausulă de sorțire	96.—	95.75
Obligațiuni urbariale temeșane	97.75	97.75
Obligațiuni urb. temeș. cu clausulă de sorțire	97.75	97.—
Obligațiuni urbariale transilvane	95.75	97.50
Obligațiuni urbariale croato-slavonice	97.50	97.50
Obligațiuni ung. de rescumpărarea țecimei de vin	99.—	99.—
Sorți unguresci cu premii	97.50	97.75
Sorți de regularea Tisei	115.—	115.—
Datorie de stat austriacă în hârle	109.75	109.25
Datorie de stat anstr. în argint	77.80	77.65
Renta de aur austriacă	129.30	129.—
Sorți de stat dela 1860	827.—	823.—
Acțiuni de bancă austro-ung.	285.50	284.50
Acțiuni de bancă de credit ung.	288.25	288.90
Acțiuni de credit anstr.	119.85	119.70
London (pe polița de trei luni)	100.—	100.—
Serisuri fonciari ale institutului „Albina“	5.63	5.62
Napoleon	9.50 $\frac{1}{2}$	9.49
100 marca nemțesci	58.55	58.55

Nr. 226/1882

[347] 3—3

CONCURS.

Pentru ocuparea postului preoțesc în vacanta parohia română gr. or. Rogojel din protopresbiteratul Clujului, se escrie concurs cu termin de 30 țile dela prima publicare a acestuia.

Venitul preoțesc din toate în bani computat și satorit de cătră comitetul parochial este de 365 fl. și anume:

1. Casa parochială cu 4 chilii 100 fl.
2. Posesia bisericeii, din carea trage venit preoțesc, este arătoriu 3 jugere 1598 □ orgii, grădina 1 jug. 593 □. Pășunea 7 jug. 308 □, venitul din această posesie s'a computat la preoțesc cu fl. 56. 76 cr.
3. Botezul, 25 casuri în an per 25 cr. fl. 6. 25 cr.
4. Venitul preoțesc la Botezul Domnului 2 fl.
5. Înurmământarea la om mare și mic respective pentru prohodul mare,

la un cas 2 fl. 50 cr. ear' pentru prohodul mic 80 cr. în sumă fl. 33. 6 cr.

6. Pentru cununie anuatim 3 casuri cu 2 fl. 50 cr. în sumă fl. 7. 50 cr.

7. Birul preoțesc dela 75 familii în naturale, dela o familie o metretă grâu sau cucuruz sau orz merța 1 fl. 60 cr. în sumă fl. 119.

8. Lucru cu palma dela 37 familii, o țile cu coasa, ear' dela 38 familii o țile cu secerea fl. 21.

9. Venitul din pădure după sesia bisericeii pentru preoțesc fl. 20.

Suma totală a venitului preoțesc anuatim este 365 fl.

Concurenții la acest post preoțesc sânt poftiți a subșterne la subșterul petițiunile lor instruite pe basa Statutului organic și a Regulamentului provioriu congressional din 1878.

Cluj, 30 Decemvre 1882.

În conțelegere cu comitetul parochial.

V. Roșescu m. p.,
protopresbiter român gr. or.

Zambach și Gavora.

Fabrică de vestminte și recuisite bisericesci

de rit catolic și grec.

[205] 21—30

în Budapesta, strada Vașului, Váci utca Nr. 17.

Felon sau Odăjdii, Albe, Stihare, Dalmatice, Baldachin, prapori. Toate feliturile de steaguri, și pentru societăți industriale (și pentru pompieri) co-

vor pe altariu, potiruri, pietohlebni-ca, cădelnițe, pacifical, candelile de altar, policandre pentru biserici, ripide, chivot, cărți de Evanghelie etc.

Comande se efectuesc prompt. — Obiectele, cari nu vor conveni, se vor schimba cu altele